

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (www.agent.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (www.agent.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (www.agent.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIUNEA A DOUA

CAUZA ȘOLARI c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 42878/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

28 martie 2017

Această hotărâre va deveni definitivă în circumstanțele prevăzute de Articolul 44 § 2 al Convenției. Poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Șolari c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Doua), întrunită într-o Cameră compusă din:

Işıl Karakaş, *Preşedinte*,

Julia Laffranque,

Paul Lemmens,

Valeriu Griţco,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Georges Ravarani, *judcători*,

şi Stanley Naismith, *grefier al Secţiunii*,

Deliberând la 7 martie 2017 în şedinţă închisă,

Pronunţă următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeaşi dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 42878/05) depusă la Curte împotriva Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile Articolului 34 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale („Convenţia”), de către un cetăţean al Republicii Moldova, dl Eugen Șolari („reclamantul”), la 9 noiembrie 2005.

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl V. Zamă, avocat care îşi desfăşoară activitatea în Chişinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agenţii săi, iniţial de dl V. Grosu, ulterior de dl L. Apostol.

3. Reclamantul a invocat în faţa Curţii încălcarea Articolului 11 al Convenţiei.

4. La 29 noiembrie 2010 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANŢELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1983 şi locuieşte în Chişinău.

A. Contextul cauzei

6. Printr-o dispoziţie din 25 aprilie 2005, Primăria municipiului Chişinău a autorizat asociaţia „Proiect Nou-Bugeac” („asociaţia”) să organizeze la 1 mai 2005 o manifestaţie în centrul oraşului. Autorizaţia menţiona locul

exact în care evenimentul urma să se desfășoare, și anume „în scuarul Operei naționale, lângă havuz, pe partea dreaptă de la intrarea în scuar”. În conformitate cu paragraful 6 din dispoziția menționată, asociației îi era interzisă utilizarea simbolurilor partidelor, organizațiilor politice sau asociațiilor neînregistrate în Republica Moldova.

7. Scuarul menționat mai sus este situat în curtea Operei naționale și are o suprafață de aproximativ 40 m pe 80 m.

8. La 1 mai 2005, 40 de persoane, inclusiv reclamantul, au participat la întrunire. Manifestanții au scandat, printre altele, sloganuri de susținere a lucrătorilor, sloganuri antiguvernamentale și anticapitaliste. Unii din ei purtau simboluri ce aminteau de Uniunea Sovietică, în special secera și ciocanul.

B. Procedura administrativă împotriva reclamantului

9. La 4 mai 2005, poliția a întocmit un proces-verbal cu privire la contravenția administrativă pe numele reclamantului. Acesta a fost acuzat de încălcarea articolului 174¹ § 2 al Codului cu privire la contravențiile administrative („CCA”), care sancționa „încălcarea legislației cu privire la organizarea și desfășurarea reuniunilor”. În alineatele relevante speței, procesul-verbal prevedea următoarele:

„(...) în ziua și ora indicată, mitingul a început, cu încălcarea locului de desfășurare stipulat în dispoziția Primăriei municipiului Chișinău [din 25 aprilie 2005], pe scările Teatrului Operei naționale. La fel, în cadrul mitingului [manifestanții] au ridicat lozinci și au strigat slogane ale partidelor și mișcărilor politice neînregistrate în Republica Moldova, de tipul „partidul național bolșevic” și „rezistența populară”. Concomitent, participanții au purtat banderole roșii ce conțineau un cerc alb, în mijlocul căruia erau secera și ciocanul de culoare neagră, [care este] un simbol neînregistrat.

Prin aceste acțiuni, organizatorii și participanții la întrunire au încălcat alineatele 1 și 6 din Dispoziția Primăriei municipiului Chișinău din 25 aprilie 2005, articolul 13 § 2 al Legii cu privire la întruniri și articolul 174¹ § 2 din Codul cu privire la contravențiile administrative.

Eugen Șolari a participat în mod activ la aceste acțiuni ilegale (...)”

10. Printr-o decizie adoptată în aceeași zi, Judecătoria Buiucani a recunoscut reclamantul vinovat de comiterea faptelor prevăzute de articolul 174¹ § 2 din Codul cu privire la contravențiile administrative. Instanța i-a aplicat o amendă în mărime de 450 de lei moldovenești (aproximativ 28 de euro acel moment). Aceasta a considerat că vinovăția reclamantului a fost confirmată, printre altele, de fotografiile care au fost făcute în timpul întrunirii.

11. La 13 mai 2005, reclamantul a depus recurs. El a susținut, printre altele, că nici reprezentanții Primăriei, nici colaboratorii poliției, care erau

prezenți în timpul manifestației, nu au obiectat în privința locului sau modului în care se desfășura întrunirea.

12. Printr-o decizie definitivă din 25 mai 2005, Curtea de Apel Chișinău a menținut decizia instanței inferioare, respingând recursul reclamantului, ca fiind nefondat.

13. La 14 noiembrie 2005, Judecătoria Buiucani a constatat neachitarea de către reclamant a amenzii aplicate, modificându-i pedeapsa în arest administrativ, pentru o perioadă de 30 de zile. Ulterior, reclamantul a fost reținut de fapt.

14. La o dată nespecificată în dosar, reclamantul a contestat această decizie.

15. La 3 decembrie 2005, acesta a achitat amenda.

16. Printr-o decizie din 7 decembrie 2005, Curtea de Apel Chișinău a admis recursul, a casat decizia instanței inferioare și a dispus eliberarea imediată a reclamantului. Aceasta a notat că reclamantul a achitat în mod integral amenda, dispunea de o locuință, nu avea antecedente administrative sau penale, nu avea niciun loc de muncă și nu dispunea de resurse mari.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

17. Prevederile relevante speței din Codul cu privire la contravențiile administrative din 29 martie 1985, în vigoare la momentul producerii faptelor, erau formulate, după cum urmează:

„Articolul 26. Amenda

(...)

În cazul neachitării amenzii (...) instanța poate transforma pedeapsa respectivă în arest administrativ pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, calculându-se zece zile de detenție pentru o unitate convențională.

(...)

Articolul 174¹. Încălcarea reglementărilor cu privire la organizarea și desfășurarea reuniunilor

(...)

2) Organizarea și desfășurarea unei reuniuni fără acceptul primăriei sau fără autorizația sa, precum și încălcarea condițiilor (forma, locul, ora) desfășurării reuniunii, se va solda cu o amendă aplicată organizatorilor (conducătorilor) reuniunii în mărime de la 25 la 50 de unități convenționale.

(...)”

La momentul evenimentelor, o unitate convențională echivala cu 18 lei (aproximativ 1,10 euro, potrivit cursului de schimb valutar aplicabil la momentul respectiv).

18. Prevederile relevante speței din Legea cu privire la reuniuni din 21 iulie 1995, care era în vigoare la momentul producerii faptelor, includ următoarele:

„Articolul 13. Decizia privind forma reuniunii, precum și data și locul desfășurării acesteia

(...)

2. Autorizația unei reuniuni, care precizează forma, data și locul desfășurării sale (...) este remisă organizatorului (...). Autorizația (...) include drepturile și obligațiile organizatorului reuniunii, precum și răspunderea angajată în cazul nerespectării cerințelor legale (...)”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 11 AL CONVENȚIEI

19. Invocând Articolele 6, 10, 11 și 14 ale Convenției, reclamantul s-a plâns de amenda administrativă ce i-a fost aplicată pentru participarea sa la manifestația ce a avut loc la 1 mai 2005 în fața Operei naționale din Chișinău.

În urma calificării juridice a circumstanțelor cauzei, Curtea consideră necesară examinarea plângerii doar din perspectiva Articolului 11 al Convenției (*Sáska c. Ungariei*, nr. 58050/08, § 12, 27 noiembrie 2012, și *Kudrevičius și alții c. Lituaniei* [MC], nr. 37553/05, § 85, CEDO 2015). Acesta prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate de întrunire pașnică și la libertate de asociere, inclusiv a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri, decât cele prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei ori a drepturilor și a libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

A. Admisibilitatea

20. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată, în sensul Articolului 35 § 3 a) al Convenției, și că nu este inadmisibilă nici din oricare alte motive, Curtea o declară admisibilă.

B. Fondul

21. Reclamantul a susținut că a suferit o ingerință în dreptul său la libertatea de întrunire și că această ingerință nu a fost prevăzută de lege, întrucât, potrivit acestuia, articolul 174¹ din Codul cu privire la contravențiile administrative era aplicabil doar față de organizatorii și conducătorii unei manifestații. Acesta însă a invocat că nu era nici organizatorul, nici conducătorul manifestației din 1 mai 2005. De asemenea, a susținut că ingerința pe care o invocă nu a urmărit un scop legitim. În plus, a afirmat că ingerința în cauză era disproporționată în raport cu circumstanțele. În acest sens, a indicat în special faptul că manifestația s-a derulat în mod pașnic și că autoritățile nu au informat la momentul producerii evenimentelor despre iregularitățile comportamentului său. Acesta a adăugat că autoritățile ar fi putut adopta măsuri mai puțin intruzive pentru atingerea obiectivelor urmărite și că amenda aplicată a fost ulterior transformată într-o pedeapsă cu închisoare.

22. Guvernul a admis că a existat o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de întrunire prevăzută de Articolul 11 al Convenției. Totuși, acesta a considerat că ingerința a fost justificată, în temeiul paragrafului doi al acestui Articol. În special, a invocat că aceasta a fost prevăzută de articolul 13 din Legea cu privire la reuniuni și de articolul 174¹ din Codul cu privire la contravențiile administrative, urmărind scopul menținerii ordinii publice și fiind proporțională cu acesta. În cele din urmă, a susținut că poliția nu a intervenit în timpul desfășurării manifestației și că reclamantului i-a fost aplicată pedeapsa minimă.

23. În ce privește dreptul la libertatea de întrunire, Curtea face referire la principiile generale prezentate în hotărârea *Kudrevičius și alții* (citată mai sus, §§ 91-92, 100, 108-110, și 142-157).

24. În speță, aceasta notează că nu există dezacord între părți în ce privește existența ingerinței în dreptul reclamantului la libertatea de întrunire și nu vede niciun motiv pentru a adopta o concluzie diferită. O astfel de ingerință presupune încălcarea Articolului 11 al Convenției, dacă nu este „prevăzută de lege”, nu urmărește unul sau mai multe scopuri legitime enumerate în paragraful 2 al acestui Articol și nu poate fi considerată „necesară într-o societate democratică”.

25. În continuare, Curtea observă că părțile nu cad de acord cu privire la problema legitimității ingerinței. Aceasta constată că principalul punct de dezacord se referă la aplicabilitatea articolului 174¹ § 2 al CCA față de situația reclamantului și, în special, dacă acesta a fost sau nu un organizator al manifestației. În această privință, Curtea observă că, potrivit textului acestei prevederi, o amendă poate fi aplicată organizatorilor (conducătorilor) întrunirii. Conform procesului-verbal întocmit de poliție, reclamantul a participat în mod activ la presupusele acțiuni ilegale. Cu toate acestea, nici Judecătoria Buiucani, nici Curtea de Apel Chișinău nu au

analizat în raționamentele acestora chestiunea dacă reclamantul a fost un organizator sau un participant la manifestație. Nici Guvernul nu a abordat această problemă în observațiile sale. Prin urmare, Curtea își exprimă dubiile sale în privința legitimității ingerinței. Aceasta consideră, totuși, că nu este necesar să examineze acest aspect, întrucât ingerința nu a fost necesară, în sensul Articolul 11 § 2 al Convenției.

26. Curtea poate admite că măsura contestată urmărea unul din scopurile legitime prevăzute în paragraful 2 al Articolul 11 al Convenției, și anume prevenirea dezordinii (a se vedea, de exemplu, *Körtvélyessy c. Ungariei*, nr. 7871/10, § 23, 5 aprilie 2016).

27. În ceea ce privește problema dacă ingerința în cauză a fost „necesară într-o societate democratică”, Curtea reamintește că libertatea de întrunire pașnică, unul din fundamentele unei societăți democratice, este însoțită de un număr de excepții care trebuie interpretate în mod restrictiv, iar necesitatea unor astfel de restricții trebuie să fie stabilită în mod convingător. Atunci când se examinează dacă restricțiile drepturilor și libertăților garantate de Convenție pot fi considerate ca fiind „necesare într-o societate democratică”, statele contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere, dar aceasta nu este nelimitată. În orice caz, este de competența Curții să se pronunțe în mod definitiv în privința compatibilității restricției cu Convenția, iar aceasta va avea loc prin aprecierea circumstanțelor unei cauze concrete (*Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 142).

28. De asemenea, Curtea amintește că impunerea notificării sau chiar procedurii de autorizare în cazul organizării unei manifestații publice nu afectează, în principiu, substanța dreptului consacrat în Articolul 11 al Convenției, cu condiția ca această procedură să aibă scopul de a permite autorităților să ia măsuri rezonabile și corespunzătoare pentru a asigura buna desfășurare a unor astfel de evenimente. Organizatorii întrunirilor publice trebuie să respecte normele ce guvernează acest proces, prin conformarea cu reglementările în vigoare (*Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 147, și *Egitim ve Bilim Emekcileri Sendikası și alții c. Turciei*, nr. 20347/07, § 96, 5 iulie 2016). Cu toate acestea, o situație ilegală nu justifică în mod necesar o ingerință în exercitarea de către o persoană a dreptului său la libertatea de întrunire, și norme de acest fel nu ar trebui să constituie un obstacol ascuns față de libertatea de întrunire pașnică, protejată prin Convenție (*Samüt Karabulut c. Turciei*, nr. 16999/04, § 35, 27 ianuarie 2009, și *Berladir și alții c. Rusiei*, nr. 34202/06, § 39, 10 iulie 2012).

29. În speță, Curtea observă că manifestația disputată a fost pașnică și niciun incident violent n-a fost raportat de către autorități. Aceasta reiterează că, în absența actelor de violență din partea manifestanților, este important ca autoritățile să demonstreze un anumit grad de toleranță față de întrunirile pașnice, în așa fel încât libertatea de întrunire garantată de Articolul 11 al Convenției să nu fie lipsită de tot conținutul (*Oya Ataman c. Turciei*, nr. 74552/01, § 42, CEDO 2006-XIV). „Gradul de toleranță”

corespunzător nu poate fi definit *in abstracto*; Curtea trebuie să examineze circumstanțele specifice ale cauzei, în special amploarea „perturbării vieții cotidiene” care a rezultat din evenimentul în cauză (*Primov și alții c. Rusiei*, nr. 17391/06, § 145, 12 iunie 2014, și *Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 155).

30. În speța în cauză, Curtea constată că reclamantului i-a fost aplicată o sancțiune administrativă, pentru că, în pofida condițiilor stipulate în autorizația prealabilă emisă de Primărie, a manifestat într-un alt loc decât cel autorizat și a fluturat și purtat simboluri ale organizațiilor politice neînregistrate în Republica Moldova.

31. În ceea ce privește locul desfășurării manifestării, Curtea constată că acesta era, în mod cert, diferit de locul exact stabilit de Primărie în autorizația prealabilă. Cu toate acestea, Curtea observă că acesta nu se afla decât la câteva zeci de metri de locul respectiv. De asemenea, notează că întrunirea s-a desfășurat într-o zi de odihnă și că, se pare, manifestații, ocupând scările Operei naționale, nu au perturbat în vreun fel funcționarea acestei clădiri. Mai mult, Curtea constată că manifestații au rămas pe toată durata evenimentului în perimetrul Operei naționale, unde se afla scuarul, aceștia nu se deplasau pe străzile apropiate, iar întrunirea lor nu a avut niciun impact asupra traficului rutier. În lumina acestor factori și având în vedere dimensiunile scuarului în cauză (paragraful 7 de mai sus), precum și numărul mic de manifestați – patruzeci, Curtea poate să concluzioneze doar că perturbarea vieții cotidiene generată de întrunire a fost nesemnificativă și că, în mod evident, nu a depășit-o pe cea cauzată de obicei prin exercitarea dreptului la întrunire pașnică (a se compara cu *Barraco c. Franței*, nr. 31684/05, § 46, 5 martie 2009, și *Budaházy c. Ungariei*, nr. 41479/10, § 43, 15 decembrie 2015).

32. De asemenea, Curtea consideră că schimbarea locului de desfășurare a manifestației nu a constituit o încălcare flagrantă a condițiilor stabilite în autorizația prealabilă și nu poate o poate considera ca fiind un act inacceptabil, în sensul jurisprudenței sale (a se compara cu *Kudrevičius și alții*, citat mai sus, §§ 165 și 173-174).

33. În continuare, Curtea observă că deplasarea manifestației la câteva zeci de metri de la locul autorizat nu pare să fi luat autoritățile prin surprindere sau să afecteze capacitatea acestora de menținere a ordinii și de asigurare în general a bunei desfășurări a evenimentului. Acest lucru n-a fost invocat nici de autoritățile propriu zise, nici de către Guvern.

34. În ce privește simbolurile arborate de reclamant și alți manifestați, Curtea notează că acestea amintesc cu fermitate de cele utilizate de regimul comunist al Uniunii Sovietice.

35. În această privință, Curtea reamintește că libertatea de întrunire garantată de Articolul 11 al Convenției de asemenea protejează manifestațiile susceptibile să deranjeze sau să lezeze onoarea persoanelor ce se opun ideilor sau revendicărilor ce se doresc a fi promovate. Măsurile ce

împiedică libertatea de întrunire și de expresie, în afara cazurilor de incitare la violență sau respingere a principiilor democratice, oricât de șocante și înacceptabile le-ar putea părea autorităților anumite puncte de vedere sau cuvinte, reprezintă un deserviciu adus democrației și de multe ori chiar o pune în pericol (a se vedea *Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 145, și toate cauzele care sunt citate). Curtea a admis deja că portul stelei roșii, omniprezentă sub conducerea regimurilor comuniste din mai multe state, ar putea cauza un disconfort victimelor acestora și familiilor lor, care s-ar putea simți în mod legitim ofensate. Dar aceste sentimente, deși pot fi ușor de înțeles, nu pot să limiteze de unele singure libertatea de exprimare (*Vajnai c. Ungariei*, nr. 33629/06, § 57, CEDO 2008). De asemenea, Curtea reiterează că, în pofida rolului său autonom și a sferei sale speciale de aplicare, Articolul 11 trebuie să fie considerat și în lumina Articolului 10, atunci când scopul exercitării libertății de întrunire este expresia opiniilor personale sau își propune să fie un mijloc pentru dezbatere publică și să lase protestul să vorbească în mod deschis (*Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 86).

36. În speță, Curtea constată că Guvernul nu a explicat modul în care portul în public de către reclamant a simbolurilor în cauză a cauzat sau a riscat să cauzeze tulburări ale ordinii publice. În plus, aceasta consideră că simplul fapt al arborării acestor simboluri nu este susceptibil de a favoriza violența, prin insuflarea unei uri profunde și iraționale împotriva unor anumite persoane (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Fáber c. Ungariei*, nr. 40721/08, § 56, 24 iulie 2012). În plus, Curtea constată că nu s-a stabilit faptul că portul simbolurilor discutate ar presupune revenirea la ideile totalitare sau afișarea intenției de participare la viața politică, prin disprețul față de statul de drept și principiile democratice, mai ales din moment ce protestul a fost pașnic și autorizat în mod legal (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Vajnai*, citat mai sus, § 53).

37. În ceea ce privește sancțiunea aplicată reclamantului, Curtea amintește că libertatea de participare la o întrunire pașnică este de o asemenea importanță, încât o persoană nu poate fi supusă niciunei sancțiuni, chiar dacă se află la pragul minim al pedepselor disciplinare, pentru participarea la o manifestare neinterzisă, atâta timp cât această persoană nu comite de una singură vreun act condamnabil cu această ocazie (*Kudrevičius și alții*, citat mai sus, § 149). O întrunire pașnică nu trebuie să fie, în principiu, subiect al unei amenințări cu o sancțiune penală, în special dacă este privativă de libertate (*idem*, § 146).

38. În speța în cauză, Curtea consideră că, în absența comiterii vreunui act ilegal de către reclamant, amenda ce i-a fost aplicată acestuia, chiar dacă constituia suma minimă prevăzută în acest caz, nu a fost proporțională cu scopul legitim urmărit. Mai mult decât atât, această sancțiune a fost, din motivul neachitării acesteia, modificată în pedeapsă cu închisoare, pe care reclamantul parțial a executat-o.

39. Având în vedere toate aspectele analizate mai sus, Curtea ajunge la concluzia că condamnarea reclamantului, din motivele că acesta a manifestat într-un alt loc decât cel autorizat și că a arborat simboluri comuniste neînregistrate, nu poate fi considerată ca răspunzând unei „necesități sociale imperioase”. De asemenea, Curtea constată că autoritățile naționale au depășit marja de apreciere în acest domeniu. Astfel, ingerința respectivă nu a fost „necesară într-o societate democratică”, în sensul Articolul 11 din Convenție.

Prin urmare, a existat o încălcare a acestei prevederi în acest caz.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

40. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocolelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

41. Reclamantul a solicitat suma de 28 de euro, pentru prejudiciul material pe care pretinde că l-a suferit. El a indicat că această sumă reprezintă amenda pe care a trebuit să o achite, în urma condamnării sale.

De asemenea, acesta a solicitat suma de 4 000 de euro cu titlu de prejudiciu moral.

42. Guvernul a obiectat în privința pretențiilor referitoare la prejudiciul material. De asemenea, acesta a considerat că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este excesivă.

43. Curtea consideră că există o legătură de cauzalitate între constatarea încălcării Articolului 11 al Convenției și amenda administrativă achitată de reclamant. Prin urmare, aceasta acordă reclamantului suma de 28 de euro cu titlu de prejudiciu material.

44. De asemenea, Curtea consideră oportun să acorde reclamantului în întregime suma pretinsă cu titlu de prejudiciu moral, care constituie 4 000 de euro.

B. Costuri și cheltuieli

45. De asemenea, reclamantul a solicitat suma de 1 560 de euro pentru rambursarea tuturor costurilor și cheltuielilor pe care pretinde că le-a suportat în fața Curții. Acesta a prezentat o listă detaliată a orelor în care avocatul său a lucrat pentru procedura din fața Curții (15,6 ore facturate la o taxă de 100 de euro per oră).

46. Guvernul a invocat că aceste solicitări sunt nefondate și că suma pretinsă este excesivă.

47. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul de a i se rambursa costurile și cheltuielile, în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost cu adevărat și în mod necesar suportate, iar cuantumul lor este unul rezonabil. În acest caz, având în vedere documentele de care dispune și jurisprudența sa, Curtea acordă reclamantului întreaga sumă solicitată, și anume 1 560 de euro pentru procedura parcursă în fața acesteia.

C. Dobânda

48. Curtea consideră corespunzător ca rata dobânzii să fie calculată în conformitate cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 11 al Convenției;
3. *Hotărăște*
 - a) ca Statul respondent trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu Articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care vor fi convertite în moneda Statului respondent, la rata aplicabilă la data executării:
 - i. 28 de euro (douăzeci și opt de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu material;
 - ii. 4 000 de euro (patru mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral;
 - iii. 1 560 de euro (o mie cinci sute șaizeci de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus, și până la executarea hotărârii, urmează a fi plătită o dobândă la sumele prevăzute mai sus, la o rată egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretenției privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 28 martie 2017, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Stanley Naismith
Grefier

Işıl Karakaş
Preşedinte